

تحلیل سبکی غزلیات عمالدین نسیمی در سطح آوایی (موسیقیایی)

لعیا مولوی^۱، خسرو قلی زاده^۲

^۱ کارشناس ارشد رشته زبان و ادبیات فارسی

^۲ هیئت علمی دانشگاه پیام نور ارومیه

چکیده

هنگامی که سخن از سبک‌شناسی شعر است، لاجرم سه عنصر سبک، شعر و به تبع آن زبان، مورد تحلیل و بررسی واقع می‌شوند. این سه عنصر در طول دوره‌های مختلف سبک‌شناسی شعر، دستخوش تغییر و تحول شده‌اند. در این میان شاعرانی بر این تغییرات و تحولات تأثیر می‌گذارند که یا دست به انتخاب می‌زنند و یا هنجارگریزی را در آثار خود لحاظ می‌کنند. از این رو لازم است برای مطالعه سبک‌شناختی آثار یک شاعر، ابتدا چارچوب محتوایی و زبانی‌ای که شاعر در آن قرار گرفته است، مورد ارزیابی قرار گیرد و سپس بررسی شود که شاعر از میان چارچوبی که در آن است، چگونه سبک خود را از سبک دیگران متمایز می‌سازد و به سبک خاصی دست می‌یابد. در همین راستا، تلاش شده است تا در این مقاله مختصات سبکی غزلیات عمالدین نسیمی، از شاعران عارف مسلک قرن‌های ۸ و ۹ هـ.ق در سطح آوایی (موسیقیایی) بررسی شود. و ارزش و جایگاه ادبی و هنری غزلیات شاعر در سبک عراقی تعیین گردد. مقاله حاضر شامل مقدمه، مبانی نظری و نهایتاً به تحلیل مختصات آوایی غزلیات می‌پردازد.

واژه‌های کلیدی: سبک، غزل، نسیمی، موسیقی

مطالعات ادبیات، عرفان و فلسفه

دوره ۷، شماره ۱، بهار ۱۴۰۰، صفحات ۴۹-۶۵